

процес гальмування за рахунок укрупнення тривалості нот спочатку в партії лівої руки, а потім у партії обох рук [10, с. 46–47].

Восьма варіація другої редакції Allegretto gioviale – повернення в основну тональність, відбувається мелодична розробка. Ще більш вільне відношення до теми – спостерігаємо її відсутність, є гармонічні відхилення, з'являються нові модуляційні, тональні елементи, досить самостійні [3, с. 47].

Дев'ята варіація другої редакції Poco più mosso. Партія баса не рухлива. Рух відбувається у партії правої руки шістнадцятими. Ця варіація також фактурна, знову спостерігається відсутність теми, є інші елементи [10, с. 47]. Десята варіація другої редакції Allegro spirito. Остання варіація кодово-розвинута, кульмінаційного характеру. Розвивається за допомогою хроматичної секвенції з динамічним і темповим зростанням. Це зовсім новий підсумковий матеріал, який за своїм характером приводить до ефектного закінчення твору [10, с. 48–49].

Отже, це вільні варіації, водночас твір завдяки тональному розвитку набрав цілісності форми та концертності. Дистанція часу в новій редакції другої версії варіацій, які автор назвав Концертними варіаціями, свідчить про творчий досвід, що позначився у продовженні процесу художнього доопрацювання і доведення, конкретизації задуму, у прагненні до досконалішого втілення ідеї.

ЛІТЕРАТУРА

1. Баштан С. Школа гри на бандурі / С. Баштан, А. Омельченко. – К. : Музична Україна, 1984. – 112 с.
2. Давидов М. Теоретичні основи перекладення інструментальних творів для баяна / М. Давидов. – К. : Музична Україна, 1977. – 120 с.
3. Державне видавництво образотворчого мистецтва і музичної літератури П'єси для бандури / [Упорядник С. Баштан]. – К. : УРСР, 1960. – 63 с.
4. Дутчак В. Аранжування для бандури / В. Дутчак. – Івано-Франківськ : Плай, 2001. – 89 с.
5. Жарков А. Художественный перевод в музыке: Проблемы и решения : дисс. ... канд. искусствоведения / А. Жарков. – К, 1994. – 184 с.
6. Музыкальная энциклопедия: в 6 т. / [гл. ред. Ю. В. Келдыш] – М. : Советская энциклопедия. – Т. 1. – 1973. – 1070 с.
7. Коган Г. Школа фортепианной транскрипции / Г. Коган. – М. : Музыка, 1970. – Вып. 1. – 72 с.
8. Пшеничний Д. Аранжування для народних інструментів / Д. Пшеничний. – К. : Музична Україна, 1980. – 117 с.
9. Пшеничний Д. Інструментовка для оркестру народних інструментів / Д. Пшеничний. – К. : Музична Україна, 1985. – 69 с.
10. Репертуар бандуриста. – К. : Музична Україна. – Вип. 12. – 1990. – 60 с.
11. Репертуар бандуриста. – К. : Музична Україна. – Вип. 7. – 1990. – 31 с.
12. Таранов Г. Курс чтения партитур / Г. Таранов. – М.–Л. : Искусство, 1939. – 294 с.

УДК 78.462 М – 48

Л. В. МАКСИМЕНКО

ТВОРЧИЙ ПОРТРЕТ ОЛЕКСАНДРА МЕЛЬНИКА В КОНТЕКСТІ РОЗВИТКУ САКСОФОННОГО МИСТЕЦТВА УКРАЇНИ

У статті висвітлено різносторонні сфери творчої діяльності відомого на Прикарпатті музиканта-педагога, науковця, громадського діяча Олександра Мельника, який вважає-

ється ключовою постаттю в процесі формування професійного академічного саксофонного виконавства України.

***Ключові слова:** саксофонне мистецтво, педагогічні принципи, європейські виконавські традиції, методично-педагогічні досягнення, професійна майстерність.*

Л. В. МАКСИМЕНКО

ТВОРЧЕСКИЙ ПОРТРЕТ АЛЕКСАНДРА МЕЛЬНИКА В КОНТЕКСТЕ РАЗВИТИЯ САКСОФОННОГО ИСКУССТВА УКРАИНЫ

В статье отражены разносторонние сферы творческой деятельности известного на Прикарпатье музыканта-педагога, ученого, общественного деятеля Александра Мельника, который считается ключевой личностью в процессе формирования профессионального академического саксофонного исполнительства Украины.

***Ключевые слова:** саксофонное искусство, педагогические принципы, европейские исполнительские традиции, методико-педагогические достижения, профессиональное мастерство.*

L. V. MAKSYMENKO

CREATIVE PORTRAIT OF ALEXANDER MELNYK IN THE CONTEXT OF DEVELOPMENT OF SAXOPHONE ART IN UKRAINE

In article versatile spheres of creative activity of the known musician-teacher are reflected in Prykarpattia, scientific, the public figure – Alexander Melnyk that is considered the key person in the course of formation professional academic saxophone performance in Ukraine.

***Key words:** saxophone art, pedagogical principles, the European performing traditions, method-pedagogical achievements, professional skill.*

Початок ХХІ століття відкриває нову сторінку в процесі становлення та розвитку саксофонного мистецтва України. Стрімко зростає професійний рівень виконавської майстерності саксофоністів, що підтверджується значними здобутками на міжнародних конкурсах та фестивалях, національний саксофонний репертуар збагачується новими цікавими композиціями, налагоджуються творчі взаємини з відомими європейськими виконавцями та педагогами, що проводять в Україні майстер-класи та концерти, а найголовніше – українське саксофонне мистецтво, сформувавшись під впливом виконавських шкіл Європи та Росії, починає набувати власних національних рис.

Сучасний стан українського саксофонного мистецтва як явища в цілому є досягненням певних ключових особистостей, фундаторів мистецького генезису сьогодення. Наукові дослідження цієї тематики зводяться до кількох статей: О. Мельника [5], О. Жукової [1] та І. Сікорської [7], що присвячені відомому українському виконавцю та педагогу, доценту КНМАУ ім. П. Чайковського Ю. Василевичу. Актуальність статті зумовлена потребою висвітлення ще однієї значущої постаті в культурному просторі Західної України – Олександра Юліановича Мельника.

Мета представленої наукової розвідки полягає в окресленні педагогічної, виконавської, наукової та громадської діяльності талановитого музиканта, людини-митця – О. Мельника, що підняв рівень професійного саксофонного мистецтва Прикарпаття, а також в увиразненні шляхів його впливу на становлення національного саксофонного мистецтва.

Прикарпатський регіон України здавна славиться багатством народних традицій і є невичерпним джерелом для творчості у національному мистецькому поступі. Культурним центром Прикарпаття є місто Івано-Франківськ (Станіславів). За 350 років свого існування місто належало і польській шляхті (родині Потоцьких), і Австрійській імперії, і радянській владі,

проте культурні традиції були і залишаються яскравим феноменом скарбниці народного надбання України.

Мистецьке життя міста почало стрімко розвиватись у ХІХ ст. з відкриттям польського театру під керівництвом Мілоша Штенгала та польського театру імені С. Монюшка. Тут традиційно проводились шевченківські вечори та вперше у Галичині було поставлено драму Т. Шевченка «Назар Стодоля» і музичну картину «Вечорниці» композитора П. Ніщинського. Творча атмосфера міста приваблювала відомих українських композиторів, тут жили і працювали Петро Ніщинський, Іван Біликовський, Денис Січинський. У місті було організовано хорове товариство «Боян», а також з ініціативи Д. Січинського засновано першу в Галичині українську музичну школу та Спілку співочих і музичних товариств Галичини. На формування музичного мистецтва Прикарпаття мала вплив і європейська інструментальна школа. В місті виступали польські та німецькі музиканти, у римо-католицькому костьолі працював органістом професор із Дрездена Тепфер, завдяки йому розвивалось органне виконавське мистецтво.

На початку ХХ століття у місті було 2 польські і одна українська музичні школи, польський театр ім. Монюшка і український ім. Тобілевича, два аматорських єврейських театри. Станіславів з концертними поїздками відвідали: композитор Микола Лисенко, українська республіканська капела під керівництвом О. Кошиця, оперна співачка Соломія Крушельницька. В 1921 р. музичну школу реорганізовано у філію Львівського вищого музичного інституту ім. М. Лисенка. В 1940 р. на базі філії Львівського музичного інституту ім. М. Лисенка було організовано музичне училище. В цьому ж році відкрито обласну філармонію.

«Івано-Франківськ, будучи в осередді культурологічного простору Європи, наче сполучний місток, єднає в собі західноєвропейські віяння й автентичне українське коріння, що тягнеться до культурних надбань і духовно-творчих шукань Центральної та Східної України» [4, с.148]. Багата музична історія краю, поєднання аспектів європейських виконавських шкіл та національних музично-мистецьких парадигм – все це знаходить якісний професійний прояв у всіх сферах музичного мистецтва краю.

Саксофонне мистецтво в Івано-Франківському регіоні почало формуватись в останні два десятиліття ХХ ст., та незважаючи на порівняно недовгий період існування відзначається високим професійним рівнем музикантів, оскільки розвивається в умовах фахової середньо-спеціальної та вищої освіти на базі Івано-Франківського музичного училища ім. Д. Січинського¹ та Інституту мистецтв Прикарпатського національного університету ім. В. Стефаніка. Розвиток академічного саксофонного виконавства Івано-Франківська пов'язаний з діяльністю кількох поколінь викладачів музичного училища: Олеськіва Я. Ф., Слюсарчука В. І., Мельника О. Ю., Піщори І. Г., Гундера П. М., Пуколяка В. О., Іванчука А. Б. У місті функціонує естрадний оркестр, муніципальний квартет саксофоністів «Джаз-класік» та мистецьке об'єднання «Елегія» – концертно-виконавська одиниця, що налічує близько сотні кваліфікованих музикантів, у тому числі й ансамбль саксофоністів. Таким чином, в освіті та культурі міста утворились прекрасні умови для розвитку саксофонного мистецтва.

Центральною постаттю у становленні та генезі саксофонного мистецтва краю є Мельник Олександр Юліанович (1957 р.н.) – доцент кафедри академічного інструментального виконавства Прикарпатського національного університету, заслужений працівник культури України. Народився в м. Івано-Франківську. Тут здобув початкову музичну освіту, навчаючись у музичній школі №1 (1967–1972) у педагога Митковського Олександра Михайловича (клас кларнета). Продовжив музичну освіту в Івано-Франківському музичному училищі ім. Д. Січинського (1972–1976) по класу кларнета у старшого викладача Олеськіва Ярослава Федоровича. Згодом вступив до Львівської державної консерваторії ім. М. Лисенка (тепер Національна музична академія) (1978–1982) – в клас професора Носова Володимира Миколайови-

¹ Свою діяльність училище розпочало 17 січня 1940 р. на базі міських навчальних закладів – філіалу Львівського музичного інституту ім. М. Лисенка та Станіславської консерваторії ім. С. Монюшка. У 1965 р. з нагоди 100-річчя від дня народження видатного українського композитора, диригента, культурного та громадського діяча Дениса Січинського постановою Уряду УРСР училищу присвоєно ім'я славного композитора.

ча¹ і вважається одним із кращих випускників разом із Василевичем Ю. В., Корчинським Ю. В., Максимівим Ст., Максимівим Р., Кушликом А. Т., Хомичем Б. Я.

Львів – одне із найперших міст України, де розпочалось становлення професійного саксофонного мистецтва². Саме під час навчання у Львівській консерваторії О. Мельник захопився мистецтвом академічного саксофонного виконавства, що згодом стало пріоритетним у його професійній діяльності. Музично-естетичний світогляд О. Мельника сформувався під впливом європейських традицій, що притаманні львівській інструментальній школі, та на основі педагогічних засад В. Носова, що впроваджував принципи європейської, а точніше італійської, виконавської школи. В результаті О. Мельник у своїй виконавській та педагогічній практиці велику увагу приділяє пластиці саксофонного звука, пошуку індивідуального тембру, естетиці виконання прийому вібрато, увазі до артикуляційних прийомів та точності штриха, тонкощам фразування, віртуозності технічного виконання, глибині інтерпретації художнього задуму.

З 1976–2004 рр. Олександр Юліанович обіймав посади викладача класу кларнета та саксофона, заступника директора, директора Івано-Франківського музичного училища, з 2004 року – доцент кафедри академічного інструментального виконавства Прикарпатського національного університету.

О. Мельник постійний член журі регіонального конкурсу виконавців на духових і ударних інструментах «Концертино» (м. Калуш), обласного конкурсу «Юний віртуоз» (м. Івано-Франківськ), міжнародного конкурсу виконавців на духових інструментах ім. В. Старченка (м. Рівне). Проводив майстер-класи в Угорщині. Його музично-громадська діяльність пов'язана з відкриттям талановитої молоді та творчої підтримки юних музикантів (Мороз О., Бережна Л., Сальвицька Л., Сальвицька І., Хохряков В.).

Активна творча позиція та співпраця з відомими європейськими музикантами (зокрема з Гедвігом Свімбергом – Бельгія; Лілією Русановою – Німеччина; Маргаритою Шапошніковою – Росія) утвердили Олександра Юліановича на позиціях європейської виконавської школи, що яскраво втілились в методиці викладання та практиці педагога. Це зумовлює високий якісний коефіцієнт успішності його випускників, що продовжують навчання в музичних академіях України, Угорщини, Австрії. Серед кращих випускників-саксофоністів:

– Пасічняк Мирослав – соліст Івано-Франківської обласної філармонії, випускник Київської національної музичної академії ім. П. Чайковського, лауреат Міжнародного конкурсу молодих виконавців на духових інструментах «Срібний дзвін» 2001 р, лауреат численних фестивалів у складі ансамблю саксофоністів, виступає з концертами в країнах західної Європи;

– Бережна (Максименко) Лілія – аспірантка Львівської національної музичної академії ім. М. Лисенка, лауреат ряду конкурсів: 1) Міжнародного конкурсу «Срібний дзвін»

¹ Володимир Миколайович Носов (1932–2005) – професор, музикант-педагог, виконавець-кларнетист та саксофоніст, диригент, композитор, методист-дослідник. Початкову музичну підготовку отримав в Італії, а вищу – у Львівській консерваторії (клас ст. викладача Карла Геннела). Після закінчення залишився викладати спеціальний клас кларнета та додатковий – саксофона. В. Носов – автор творів для кларнета, саксофона та інших духових інструментів, що вийшли друком у видавництвах «Музика» (Москва), «Музична Україна» (Київ). Випускниками класу професора В. Носова стали 126 фахівців-кларнетистів і саксофоністів, 20 з яких є лауреатами конкурсів та фестивалів. В. Носов зробив вагомий внесок в історію саксофонного мистецтва Львівщини, адже саме він разом із завідуючим кафедрою В. Б. Цайтцом в 1994 р. офіційно відкрили спеціальний клас академічного саксофона у Львівській консерваторії.

² Перші згадки про концерти саксофонної музики у Львові датуються 1937 роком. При збудованому Палаці культури «Рокс» діяв кінотеатр та різні музичні колективи, серед яких значився перший в Україні септет саксофоністів, в якому були представлені всі різновиди сімейства саксофонів, крім сопраніно (сопрано, 2 альти, тенор, баритон, бас, субконтрабас). Учасниками септету були польські та німецькі саксофоністи. Концертна програма колективу включала сольні програми, дуети, тріо, складалась з творів І. Альбеніса, Дж. Гершвіна та ін. Європейські тенденції торкнулись багатьох аспектів музичного життя Львова, і зокрема традицій саксофонного мистецтва. Існування ансамблю саксофоністів виявилось знаковою подією, що вплинула як на публічне уявлення естетики звучання саксофона, так і на виконавські пріоритети послідовників цього колективу.

(м. Ужгород, 2002, II премія), 2) Всеукраїнського конкурсу «Нові імена» (м. Київ, 2002, I премія), 3) Всеукраїнського конкурсу ім. В. Старченка (м. Рівне, 2005, I премія), 4) Міжнародного конкурсу «Срібний дзвін» (м. Ужгород, 2006, III премія), 5) Міжнародного конкурсу ім. Д. Біди (м. Львів, 2009, II премія). Брала участь у фестивалях в Польщі, Угорщині, Німеччині. Виступала в складі міжнародного оркестру саксофоністів в Лодзі (Польща). Проходила майстер-класи у Павла Гуснара (Польща), Анджея Жемковські (Польща), Жан-П'єра Барагліоля (Франція), Рендала Смітта (США), Дейла Андервуда (США), Давіда Пітуха (США), Крістіана Вірта (Франція), Жерома Лорана (Франція), Данієля Готьє (Німеччина), Маріо Марці (Італія), Михайла Мимрика (Україна).

– Павлюк Віталій – випускник Київського національного університету культури і мистецтв, відомий в Україні джазовий саксофоніст;

– Павлюк Руслан – випускник Прикарпатського національного університету, лауреат Міжнародного конкурсу ім. Д. Біди (м. Львів, 2009). Проходив майстер-класи у Крістіана Вірта (Франція), Жан-Деніс Міша (Франція), Данієля Готьє (Німеччина);

– Курілець Ярослав – студент Львівської національної музичної академії, лауреат обласних та всеукраїнських конкурсів, гастролює в Німеччині у складі біг-бенду;

– Чорна Христина – дипломант міжнародного конкурсу молодих виконавців на духових інструментах «Срібний Дзвін» (м. Ужгород) у складі саксофонного тріо.

Як виконавець-кларнетист Олександр Мельник протягом тривалого часу працює на посаді концертмейстера духової групи симфонічного оркестру музичного об'єднання «Елегія», знаного у багатьох країнах Європи.

Великий творчий потенціал митця яскраво розкрився у створеному ним муніципальному квартеті саксофоністів «Джаз-класік». Ансамбль широко відомий на заході України і є частим гостем різноманітних фестивалів у Польщі та Угорщині. Сьогодні у творчому доробку музикантів два аудіодиски класичної та популярної музики, численні записи на радіо та обласному телебаченні «Галичина». За період існування (більше 10-и років) «Джаз-класік» став лауреатом ряду конкурсів: 1) Міжнародного конкурсу виконавців на духових інструментах «Сурми-2000», номінація – камерний ансамбль, м. Рівне, у складі: Мирослав Пасічняк, Іван Гринишин, Олександр Купчак, Мар'ян Череватий; 2) Міжнародного конкурсу молодих виконавців на духових інструментах «Срібний Дзвін», м. Ужгород (2001 р.), у складі: Лілія Бережна, Іван Гринишин, Олександр Купчак, Мар'ян Череватий; 3) 1-го Всеукраїнського конкурсу виконавців на духових та ударних інструментах ім. В'ячеслава Старченка (м. Рівне, 2005 р.), (гран-прі), у складі: Ярослав Курілець, Андрій Палійчук, Андрій Шпак, Руслан Круль.

Важливим кроком в націоналізації саксофонного мистецтва є співпраця педагога з українськими композиторами: Тараненком І. І. – Київ, Маником В. Ю. – Івано-Франківськ, Волинським М. М. – Львів, Теличком В. – Ужгород. Так, зокрема, співпраця з композитором Віталієм Маником сприяє появі цікавого репертуару для різного складу ансамблів саксофонів. В полі зору композитора – інтерес до різножанрової тематики, але пріоритетним все-таки можна назвати звернення до карпатського фольклору (використання народних ладів, характерної ритмічної організації, особливості мелодичної побудови тощо), що органічно поєднується зі стилістикою сучасного композиторського письма. Яскравий приклад цьому – «Гуцульська фантазія» для саксофонного тріо та фортепіано. Композиція складається з 2-х частин, де імпровізаційні награвання поступово виростають у запальну коломийку, що звучить почергово в мінорній та мажорній тональностях. Окрім традиційних ладів, композитор використовує гуцульський лад та еолійський. Багатство ритмічної структури підсилюється використанням рок-н-рольної основи. До синтезу фольклору та сучасних композиторських технік В. Манику вдається тонко ввести елементи поліфонічного розвитку, що насичує фактурну палітру твору. Ще один приклад неофольклорної тематики – цикл із трьох контрастних п'єс «Карпатські образки» для квартету саксофонів. Тут вдало поєднані такі композиційні засоби, як наскрізне остинато, що асоціюється з магічними ритуальними заклинаннями мольфарів, часта зміна розміру, поліритмічні комбінації, використання ладів народної музики та паралельних дисонуючих гармонічних вертикалей. До іншої групи творчого самовираження митця належить жанр сюїти. Створена композитором «Американська сюїта» для тріо альт-саксофонів та фортепіано «ілюструє інтерес до

втончених поліфонічних інкрустацій, політональних сполучень, елементів серійної техніки і своєрідного монотематичного об'єднання циклічної композиції. Чотиричастинний цикл сюїти (Прелюдія, блюз, спірічуелз, регтайм) – одухотворена алюзія до творчих експериментів американського композитора Чарльза Айвза, котрий, спираючись на традиційні жанри побутової музики, дав їм нове життя у сонористичній та акустично-просторовій «оправі» [6, с. 9–5]. З точки зору виконавського аспекту композиція цікава своїми нетрадиційними засобами музичної виразності, зокрема пониженням окремих звуків на чверть тону, використанням висхідних і низхідних глісандо¹ та шумового прийому – слепу². Окрім наведених вище творчих експериментів і звернення до серйозних жанрів, В. Маник творить саксофонний репертуар для дітей – п'єси для тріо саксофонів з фортепіано «Вірні друзі» та «Весела прогулянка».

Творча дружба О. Мельника з київським композитором Іваном Тараненком розпочалась після проведення спільних майстер-класів в Угорщині у 2002 році. Результатом уваги композитора до академічної саксофонної музики стало написання двох п'єс для саксофона соло: «Птах зі зламаним крилом», «В пошуках шляху». Обидві композиції створені в 2003 році для міжнародного конкурсу саксофоністів «Сельмер». Композиційний задум І. Тараненка полягає у розкритті нових темброво-коліористичних можливостей саксофона, що досягається використанням нетрадиційних виконавських технік та різноманітних шумових ефектів. Звукова палітра композицій насичена прийомами глісандо, фрулято³, слепу, використанням регістру альтісимо⁴.

Олександр Мельник – багатогранна особистість, що однаково талановито проявляє себе в якості педагога, музиканта, керівника колективу, а також в науково-методичній діяльності. Так, зокрема, він автор наукових статей [4; 5], у 2001 році видав збірник творів для саксофона, є автором програм: 1) «Музичний інструмент саксофон» (програма для музичної школи, музичного відділення початкового спеціалізованого мистецького навчального закладу, Київ, 2005 р.); 2) «Камерний ансамбль (саксофон)» (навчальна програма та методичні рекомендації для спеціальності «Музичне мистецтво», м. Івано-Франківськ, 2010 р.), навчального посібника. Окрім того, нещодавно опублікував «Хрестоматію ансамблевої гри (дуети, тріо, квартети)» для студентів вищих навчальних закладів. До цього посібника увійшли композиції від класичного до джазового репертуару зарубіжних та українських композиторів. О. Мельник є автором багатьох перекладів для ансамблю саксофонів.

Музична культура Прикарпаття, що асимілює європейський культурно-історичний процес і автентичні національні музичні традиції, стала плідним підґрунтям для формування професійного саксофонного мистецтва. Значення музично-педагогічної, наукової, суспільно-культурної діяльності одного з провідних митців сучасності – Олександра Мельника – є насправді неоціненне, адже він – одна із тих ключових постатей України, що впливає на різні

¹ Глісандо (glissando) – спосіб послідовного заповнення інтервалу проміжними звуками. Виконується за допомогою апікатурних або губних маніпуляцій. Глісандо бувають висхідними або низхідними, хроматичними або гармонічними, губними або апікатурними.

² Слєп (slap) – це шумовий засіб виразності, що виконується ударом язика об альвеоли і кінчик трості, одночасно накриваючи клапани як при звичайній грі. Під час виконання слєпу у виконавця з'являється відчуття вакууму між язиком і тростиною. Слєп на дерев'яно-духових інструментах з'явився в середині ХХ століття. Першими композиторами, що почали використовувати цей прийом були французи Клод Дебюссі та Едгар Варез. На саксофоні слєп використовується ще з початку ХХ століття і бере свої витoki з царини джазової музики. На саксофоні розрізняють два види цього прийому: 1) відкритий (язиковий), має визначену висоту і різні динамічні градації; 2) закритий (губний), без визначеної висоти, в діапазоні піано, мецо-піано.

³ Фрулято (frullato) – виконавський прийом, що дає можливість створити ефект «хриплого звучання». Його можна виконувати двома способами: 1) за рахунок штрихів фрикативної атаки – фррр, тррр, кррр, ці мовні склади за допомогою язика відтворюються на інструменті; 2) за участю горла, де разом з голосом формується хрипле звучання і вже без допомоги язика передається до інструмента.

⁴ Регістр альтісимо – це високий регістр саксофонного діапазону, починаючи від соль третьої октави. Провідні саксофоністи світу, такі, як Ж.-М. Лондейкс, М. Шапошнікова, К. Делангле, Даніель Готьє, Крістіан Вірт та ін., розробили власні системи для високого регістру, якими користуються саксофоністи у всьому світі.

сфери у розвитку українського саксофонного мистецтва, а методично-педагогічні досягнення успішно втілюються у виконавстві його студентів та послідовників на міжнародних сценах. Секрет успіху цієї непересічної особистості полягає в наступному: «Основним пріоритетом в творчій і педагогічній роботі вважаю професіоналізм та постійне вдосконалення творчого і педагогічного процесу» [2].

ЛІТЕРАТУРА

1. Жукова О. Чудова четвірка / О. Жукова // Музика. – 2007. – № 1. – С. 30.
2. Інтерв'ю з Мельником О. Ю. 19. 04. 2013.
3. Історія Станіславова [Електронний ресурс] / Станіславів. – Режим доступу: <http://nazarpanchyshyn.wordpress.com/2009/08/12/історія-Станіславова>
4. Мельник О. Мистецька муза Івано-Франківська (до 350-ліття міста) / О. Мельник // Наукові записки Тернопільського національного педагогічного університету імені Володимира Гнатюка. Серія : Мистецтвознавство. – 2012. – № 2. – С. 148–154.
5. Мельник О. Педагогічний доробок Юрія Василевича в контексті українського саксофонового мистецтва другої половини ХХ – початку ХХІ століть [Електронний ресурс] / О. Мельник. – Режим доступу: http://archive.nbuv.gov.ua/portal/Soc_Gum/Mz/2012_22/45.pdf
6. Мельник О. Хрестоматія ансамблевої гри / О. Мельник // Навчальний посібник. – Івано-Франківськ : Лілея – НВ, 2011. – 163 с.
7. Сікорська І. Василевич Юрій Володимирович / І. Сікорська // Українська музична енциклопедія / [гол. редкол. Г. Скрипник]. – К. : НАНУ Інститут мистецтвознавства, фольклористики та етнології ім. М. Т. Рильського, 2006. – Т. 1. – С. 307.

УДК 008:785.6.(477)

І. М. ЯН

МУЗИЧНО-ТЕАТРАЛЬНА КУЛЬТУРА СЛОБОЖАНЩИНИ В СТРУКТУРІ СОЦІОКУЛЬТУРНИХ ПРОЦЕСІВ ОСТАННЬОЇ ТРЕТИНИ ХІХ – ПОЧАТКУ ХХ СТОЛІТТЯ

У статті досліджено особливості становлення музично-театральної культури Слобожанщини. Розглянуто регіональні тенденції, що впливали на процес розвитку видів і форм музично-театральної діяльності в структурі соціокультурних процесів останньої третини ХІХ – початку ХХ століття.

Ключові слова: музично-театральна культура Слобожанщини, соціокультурні процеси, тенденції, концертне життя.

І. М. ЯН

МУЗЫКАЛЬНО-ТЕАТРАЛЬНАЯ КУЛЬТУРА СЛОБОЖАНЩИНЫ В СТРУКТУРЕ СОЦИОКУЛЬТУРНЫХ ПРОЦЕССОВ ПОСЛЕДНЕЙ ТРЕТИ ХІХ – НАЧАЛА ХХ ВЕКА

В статье исследованы особенности становления музыкально-театральной культуры Слобожанщины. Рассмотрены региональные тенденции, которые влияли на процесс развития видов и форм музыкально-театральной деятельности в структуре социокультурных процессов последней трети ХІХ – начала ХХ века.

Ключевые слова: музыкально-театральная культура Слобожанщины, социокультурные процессы, тенденции, концертная жизнь.